

Szenvedélyes lázálom Új-Mexikóban

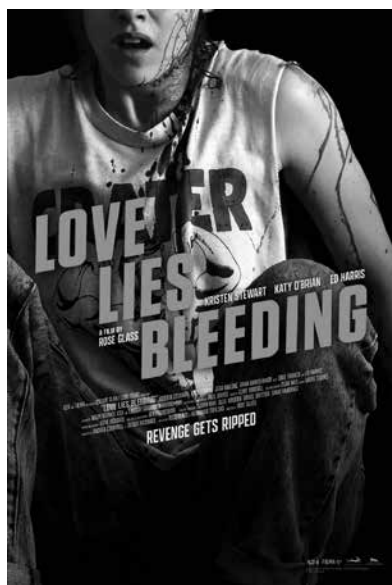
Az mindig imponáló, mikor a multiplexbe egy olyan film érkezik, ami nem a plázák látogatóinak készült, és a helyi forgalmazó sincs tisztában azzal, milyen gyöngyszemet hozott a moziba. Az még felemelőbb, mikor ezt a fű alatt érkező alkotást az emberfia megnézheti, és fülig érő szájjal, hahotázva hagyja el a termet, mert olyat látott, amit még addig soha.

A *Kivérző szerelem* (*Love Lies Bleeding*) egy erősen eredeti, kompromiszsumkerülő, örült és szenvedélyes lázálom. Készítője az a **Rose Glass**, aki már első munkájával, a *Saint Maud*-dal sem szeretett volna megfelelni a filmes elvárásoknak.

Glass nem talált fel semmi újat, csak saját képére formált egy olyan szubzsánert, amit már több formában láthatunk a filmtörténelem folyamán. Van a gengszterfilmeknek egy alműfaja, ami a menekülő szerelmesekre fókuszál. A *Bonnie és Clyde*, a *Tiszta románc*, a *Született gyilkosok*, valamint az Oscar-díjas *Thelma és Louise* is a zsáner abszolút klasszikusai. Ezen filmek sorában szeretne helyet kapni a *Kivérző szerelem* is.

A film másik fontos alkotóeleme a '80-as évek feelingje, aminek nosztalgája bő egy évtizede uralja a popkultúrát, a rendezőnő ezt is valahogy mégis nagyon egyedi módon prezentálja alkotásában.

A neonfénytől bevilágított '89-ben járunk, mégpedig egy új-mexikói por-

fészekben, ahol Lou (**Kristen Stewart**) és a testépítő Jackie (**Katy O'Brian**) mindent felforgató szerelme elkezdődik és majdnem mindent letarol.

Lou, aki a város izzadságszagú és eres muszkliktól duzzadó edzőtermének mindenese, erősen manipulatív családja miatt soha nem hagyta el a poros városkát, Jackie pedig csupán átmeneti időre érkezik ide, az Isten háta mögé, ugyanis egy Las Vegas-i testépítő versenyre igyekszik lelkesen, nagy tervekkel.

Egy végzetes éjszaka után azonban a Las Vegas-i body building verseny megnyerése vagy a páros kapcsolati összezördülései sokadrangúvá válnak, mivel a Bundesliga-frizurás csajoknak

menekülniük kell Lou sátánian gonosz apjának (**Ed Harris**) haragja, illetve a fél-felbukkanó FBI-ügynökök elől.

A film előzetesei, illetve a főszereplők nyilatkozatai alapján lehetett attól tartani, hogy a *Kivérző szerelem* egy újabb feminista töltetű lesbikus melodráma lesz, amelyben a láthatóan gonosz fehér, heteroszexuális férfi két lábbal tiporja a főhősnők románcát. Rose Glass nemcsak a kortárs LMBTQ-filmek, hanem a műfaj kliséit is ügyesen megcsavarja, ennek köszönhetően ez a romantikus drámanak induló sztori egyszer csak thrillerbe fordul.

A *Kivérző szerelem* valóban meg tudja lepni nézőjét, aminek oka talán az, hogy több zsánerrel és filmtípussal próbálkozik, így folyamatosan felülírja a nézői elvárásokat. Glass, akárcsak első filmjében, most is mértéket tud tartani, a mágikus realizmusba hajló jelenetek abszurditásuk ellenére ezúttal is meglepő természetességgel siklanak a hétköznapi ocsmányságot újfent

gyönyörűen megfestő operatőr, **Ben Fordesman** képeibe.

A filmben a legszórakoztatóbb, hogy hajszálvékony határvonalon táncol a halálkomoly thriller és a frappáns műfajparódia között, amellyel a film bevallottan, mégis elegánsan tisztelig olyan óriások munkássága előtt, mint a Coen fivérek, Quentin Tarantino vagy David Lynch.

Az *hommage* tetten érhető a kevés üresjáratot tartalmazó cselekményben, illetve a különféle formanyelvi megoldásokban: kezdve a mágikus realista világépítéstől a nyolcvanas évek emblemikus zenéiből összeválogatott soundtracken át (ami tökéletesen keveredik Clint Mansell szokásos, bőr alá bújó minimalista zenéjével) a hipnotikus hatású színhasználatig. Glass legfőbb erénye, hogy pontosan tudja, mit akar elérni ezekkel az utalásokkal. Nem divatból, hanem a saját víziója szolgálatába állítva idézi a fent említett példaképek stílusát.

Lencar Péter